

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7079/06
28.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби "АА", изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Београд, број 7311-134/07 од 4.5.2007. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Тужилац је дана 28.12.2006. године поднео тужбу Врховном суду Србије против решења туженог органа 02 број 4331-148/06 од 23.11.2006. године, којим је одбијена, као неоснована, његова жалба, изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Палилула број I 06 47-001190/05-ПЛ од 8.5.2006. године. У току трајања спора тужени орган је донео ново решење број 7311-134/07 дана 4.5.2007. године, на које је тужилац поднеском од 19.7.2007. године проширио тужбу у смислу одредбе члана 30. Закона о управним споровима.

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Палилула број 47-001190/05-пл од 8.5.2006. године, којим је тужиоцу наложено предузимање радњи наведених у диспозитиву тог решења, а ради отклањања утврђених незаконитости и неправилности у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза и доприноса по одбитку у периоду пословања 1.1.-31.12.2005. године. Оспореним решењем је замењено решење Пореске управе – Регионалног центра Београд од 23.11.2006. године.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа из разлога предвиђених одредбом члана 10. став 1. тач. 1. и 3. Закона о управним споровима, тужилац истиче да се суштинско питање неслагања тужиоца и туженог органа односи на награде које је тужилац исплаћивао спортистима и спортским стручњацима на основу појединачних одлука директора, односно да ли те исплате представљају награде у смислу одредбе члана 84а Закона о порезу на доходак грађана, или имају третман зарада за редован рад. По мишљењу тужиоца, погрешан је став туженог органа да предметне исплате имају третман зарада за редован рад, те да је тужилац, као порески обвезник, третирајући плаћене награде као остала плаћања у смислу члана 84а цитираног Закона, умањио зараде запосленим. Указује на то, да је решење донето уз погрешну примену одредбе члана 84а Закона о порезу на доходак грађана и члана 33. Правилника о раду тужиоца. Позива се на тумачење Министарства просвете и спорта, према коме предметне исплате представљају награду по цитираном члану 84а Закона о порезу на доходак грађана и сматра да тужилац не може да сноси било какве последице за понашање које је у складу са званичним мишљењима надлежних и државних институција. Наводи да образложење оспореног решења не садржи јасне и убедљиве разлоге за одлуку из диспозитива, па предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган, у одговору на тужбу, остаје при разлозима из образложења оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и разлозима из образложења оспореног решења, тужени орган је својим решењем правилно одбио жалбу тужиоца, изјављену на решење првостепеног органа, за коју одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога, што је одредбом члана 84а став 2. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01 ... 65/06) прописано да се приходима из става 1. истог члана Закона, који немају карактер зараде у смислу прописа којима се уређује спорт, односно радни односи, сматрају нарочито примања по основу накнаде на име закључења уговора (трансфер и др.), накнаде за коришћење лика спортисте, новчане помоћи врхунским спортистима са посебним заслугама, стипендије врхунским спортистима за спортско усавршавање, новчане и друге награде, национална признања и награде за посебан допринос развоју и афирмацији спорта и накнаде и

награде за рад спортским стручњацима, односно стручњацима у спорту (тренери, судије, делегати и др.). Одредбом члана 34. Правилника о раду запослених код тужиоца је прописано да зараду запослених чини зарада коју је запослени остварио за обављени рад и време проведено на раду, увећана зарада, накнаде зараде и друга примања утврђена Правилником, а одредбом става 1. члана 35. истог Правилника је прописано да зараду за обављени рад и време проведено на раду чине основна зарада, зарада за рад и учинак и увећана зарада. Одредбом става 4. члана 35. Правилника прописано је да се зарада може, одлуком директора, а на основу процењених резултата рада, увећати на име стимулације до 30%. Имајући у виду цитиране одредбе Закона о порезу на доходак грађана и Правилника о раду запослених код тужиоца, основано је, по налажењу Врховног суда Србије, тужени орган закључио, након правилно утврђеног чињеничног стања, у поступку теренске контроле, о чему је саставио записник број I 06-47-001190/05-ПЛ дана 27.3.2006. године, да исплате запосленима по основу редовног рада и стандардног учинка, као и накнаде по основу месечних награда директора за постигнуте резултате током месеца и на основу потписивања продужетка уговора не могу да се сматрају наградама у смислу одредбе члана 84а Закона о порезу на доходак грађана, већ имају третман зарада, због чега је тужилац обавезан на уплату необрачунатих пореза на зараде и доприноса по одбитку из диспозитива првостепеног решења, па су супротни наводи тужбе неосновани.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, које је тужилац истакао и у жалби на првостепено решење, па је, са напред изнетих разлога, нашао да они не могу да буду од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

На основу изнетог, Врховни суд Србије је нашао да је оспорено решење правилно и на закону засновано и на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 28.11.2007. године, У.бр. 7079/06

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж